Error apolinarꝭ dicētis in xp̄o nō fuiſſe animam: ſꝫ verbū loco aīe

carnē q̄dē aīatā aſſumpſiſſe. ſed aīa ſenſitiua tātū
nō intellectiua: loco cuiꝰ in corꝑe xp̄i dixerūt v̄bū
eſſe. Et hic fuit error Appolinaris q̄ q̄nq̄ꝫ Arriū
ſecutus eſt: tādē ꝓpter auctoritates p̄dictas coa-
ctus fuit ponere aliquā aīam in xp̄o q̄ poſſet harū
paſſionū eē ſubiectū: ita tñ ꝙ rōne ⁊ intellectu ca-
reret. Sed loco hoꝝ v̄bū eēt in hoīe xp̄o. ¶ Sed

Reꝓbatio.

hoc manifeſte apparet eē falſum: q2 repugnat au-
ctoritati ſacre ſcripture: in qua q̄dā dicūt de xp̄o ꝙ
nec in diuinitate nec in aīa ſenſitiua nec ī carne in-
ueniri p̄nt. Sicut illō: ꝙ admiratꝰ eſt vt dr̄ Mat. 8.
Admiratio aūt eſt paſſio aīe rōnalis ⁊ intellectiue
cū ſit deſideriū cognoſcēdi cām occultā effectꝰ vi-
ſi. Sic igiẗ ſicut triſtitia cogit in xp̄o ponere partē
aīe ſenſitiuā ꝯtra arriū: ita admiratio cogit pone-
re in ip̄o ꝑtē aīe intellectiuā ꝯ̄ appolinarē. ¶ Idē
etiā appꝫ per rōnē. Sicut enī nō eſt caro ſine aīa:
ita nō eſt vera caro hūana ſine aīa hūana: q̄ eſt aīa
intellectiua. Si g̊ verbū aſſumpſit carnē aīatā aīa
ſenſitiua tm̄ ⁊ nō rōnali: nō aſſumpſit carnē hūanā
Et ita nō poterit dici: deꝰ factꝰ ē hō. ¶ Preterea:
ad hoc verbū humanā naturā aſſumpſit vt eā re-
pararet: g̊ id reꝑauit qd̄ aſſumpſit. Si g̊ nō aſſum-
pſit aīam rōnalē nō reparaſſet eā: ⁊ ſic nullus fru-
ctus ꝓueniret nobis ex verbi incarnatiōe: qd̄ fal-
ſum eſt. [Uerbū] ergo [caro factū ē.] i. carnē aīatā

Obiectio.

aīa rōnali aſſumpſit. ¶ Sed forte dicis. Si verbū
carnem ſic aīatā aſſumpſit quare euāgeliſta de aīa
rōnali mentionē nō fecit: ſed de carne ſolū dicēs.

Reſponſio.

[Uerbū caro factū eſt.] ¶ Rn̄deo: dicendū ꝙ ꝓpt̄

1. ratio.

quattuor rōnes euangeliſta hoc fecit. ¶ Primo: ad
oſtendendū veritatē īcarnatiōis ꝯtra manicheos
qui dicebāt verbū nō aſſumpſiſſe verā carnē: ſꝫ fan
taſticā tm̄: cum nō eſſet ꝯueniēs vt boni dei verbū
aſſumeret carnē quā ip̄i dicebāt diaboli creaturā.
Et ideo euangeliſta vt hoc excluderet fecit de car
ne ſpecial̓r mentionē: ſicut ⁊ xp̄s Luce vlti. Exiſti
mātibus diſcipulis eū eē fantaſma: veritatē reſur-
rectionis oſtēdit dicēs. Sp̄us carnē ⁊ oſſa nō ha-

2. ratio.

bet. ⁊c. ¶ Scd̄o ad demōſtrandā dei erga nos ma
gnitudinē benignitatis. Cōſtat enī ꝙ aīa rōnalis
magis ꝯformis eſt deo q̄ caro: ⁊ q̄dē magnū pieta
tis ſacr̄m fuiſſet ſi verbū aſſumpſiſſet aīam hūanā
vtpote ſibi ꝯformē. Sed aſſumere etiā carnē elon
gatā a ſimplicitate ſue nature fuit mlt̄o āplioris:
immo īeſtimabilis pietatis indiciū / ſꝫ ꝙ Apl̓s di
cit. 1. ad Tym̄. 3. Manifeſte magnū eſt pietatis ſa-
cramētū qd̄ manifeſtū eſt in carne. ⁊c. Et iō vt hoc
oſtenderet euāgeliſta ſolū de carne mētionē fecit.

3. ratio.

¶ Tertio ad demōſtrādā veritatē ⁊ ſingularitatē
vniōis ī xp̄o. Alijs eī hoībꝰ ſctīs vniẗ q̄dē deꝰ quā
tū ad aīam ſolū. Uñ dr̄ Sap. 7. Per natiōes ī aīas
ſctās ſe trāſfert: amicos dei ⁊ ꝓphetas ꝯſtituit. Sꝫ
ꝙ v̄bū dei vnireẗ carni hoc ē ſingulare ī xp̄o: ſꝫ il-
lud ī pſalmo. Sīgulariẗ ſū ego. ⁊c. Job. xxviij. Nō
adeq̄biẗ ei auꝝ. ⁊c. Hāc g̊ ſingularitatē vnionis in
xp̄o oſtēdere volēs euāgeliſta de carne ſolū mētio

4. ratio.

nē faciēs. d[Uerbū caro fctm̄ ē.] ¶ Quarto ad in
ſinuādā ꝯgruitatē hūane reꝑatiōis. Hō eī ꝑ carnē
infirmabaẗ: ⁊ iō euāgeliſta volēs īſinuare aduentū
verbi ꝯgruū eſſe nr̄e reparatiōi: mētionē de carne
ſpecialiẗ fecit: vt oſtēderet ꝙ caro infirma per car-
nē verbi reꝑata fuit. Et hoc ē qd̄ Apl̓us dicit. Ro.
8. Nā qd̄ īpoſſibile erat legi ī q̄ īfirmabaẗ ꝑ carneꝫ
deꝰ filiū ſuū mittēs ī ſil̓itudinē carnis peccati. ⁊c.
¶ Sed q̄riẗ q̄re euāgeliſta non dixit verbū carnē
aſſūpſit: ſꝫ potiꝰ [verbū caro factū ē.] ¶ Rn̄deo. di

Excluditur error neſtorij.

cēdū ꝙ hoc iō fecit vt excluderet errorē Neſtorij q̄
dixit ī xp̄o fuiſſe duas ꝑſonas ⁊ duos filios ⁊ aliū
eſſe filiū v̓ginis: vnde nō ꝯcedebat ꝙ beata v̓go eſ
ſet maẗ dei. Sꝫ ſꝫ hoc deꝰ nō eſſet factꝰ hō: q2 īpoſ
ſibile ē ꝙ duoꝝ ſingulariū q̄ diuerſa ſūt ſꝫ ſuppoſi
tū vnū p̄diceẗ de alio. Unde ſi alia ē ꝑſona v̓bi ſeu
ſuppoſitū: ⁊ alia pſōa hoīs ſeu ſuppoſitū ī xp̄o tūc
nō erit verū qd̄ dicit euāgeliſta [Uerbū caro factū
ē.] Ad hoc eī fit aliq̄d vt ſit. Si g̊ verbū nō eēt hō
nō pōt dici ꝙ verbū ſit factū hō. Et iō ſignāter euā

Unio verbi nō eſt talis qualis ē aſſumptio ꝓphetarum.

geliſta dixit [factū ē.] ⁊ nō dixit aſſūpſit: vt oſtēdat
ꝙ vnio verbi ad carnē nō ē talis q̄lis ē aſſūptio ꝓ
phetaꝝ: q̄ nō aſſumebanẗ ī vnitatē ſuppoſiti: ſꝫ ad
actū ꝓpheticū: ſꝫ ē talis ꝙ deū vere faceret hoīeꝫ
⁊ hoīeꝫ deū. i. ꝙ deꝰ eēt hō. ¶ Fuerūt et alij q̄ non

Quorundā circa incarnationē verbi pō q̄ tanq̄ heretica dānata eſt ī. 5. concilio.

intelligētes modū incarnationis poſuerūt q̄dem
aſſumptionē predictā eē terminatā ad veritateꝫ ꝑ
ſone ꝯfitētes in deo vnā ꝑſonā dei ⁊ hoīs: ſꝫ tamē
dicunt ī ipſo fuiſſe duas ypoſtaſes ſiue duo ſuppo
ſita. vnum nature humane creatuꝫ ⁊ temporale / a-
liud diuine increatum ⁊ eternum. Et talis eſt p̄ma
opinio que poniẗ ī tertio ſententiaꝝ diſtinctione
6. Sed ſcd̄ꝫ hāc opinionē nō habet veritatem iſta
propoſitio: deus factus eſt homo ⁊ homo factus ē
deus. Et ideo hec opinio dānata ē tanq̄ heretica

Uerba. 5. cōcilij.

in quinto concilio vbi ibi diciẗ. Si quis in dn̄o ie-
ſu xp̄o vnam ꝑſonam ⁊ duas ypoſtaſes dixit: ana-
thema ſit. et ideo euangeliſta vt oēm aſſumptionē
excluderet que non terminatur ad vnitatem perſo
ne vtitur h̓ v̓bo [factū ē.] ¶ Si v̓o q̄ris q̄ mō ver-
bū ē hō: Dicēdū ꝙ eo modo eſt homo quo quicun-
q̄ꝫ alius eſt homo. ſ. hn̄s humanā naturā. nō ꝙ ver
bum ſit ipſa humana natura: ſed eſt diuinum ſup-
poſitum vnitum humane nature. Hoc auteꝫ qd̄ di
citur [verbum caro factum eſt.] non aliquaꝫ muta
tionem in verbo ſed ſolum in natura aſſumpta de
nouo ī vnitatē ꝑſone diuīe dr̄ [⁊ verbum caro fa-
ctum eſt.] per vnionem ad carnem. Unio aūt rela-

Unio relō q̄dam eſt.

tio quedam eſt. Relationes auteꝫ de nouo dicte de
deo in reſpectu ad creaturas nō important muta-
tionem ex ꝑte dei: ſꝫ ex ꝑte creature nouo modo
ſe habentis ad deum. ¶ Sequitur.

¶ Et habitauit in nobis.

¶ Nō quidē dupl̓r diſtinguiẗ a premiſſis. Primo
vt dicaẗ ꝙ ſupra euāgeliſta egit de verbi incarnati
one dicens [verbum caro factum ē.] Hic vero mo
dū incarnationis īſinuat dicēs [⁊ habitauit in no-

ex p̄o criſo: et Hilarij.

bis] Scd̄m enim Criſo. ⁊ Hilarium ꝑ hoc ꝙ euan-
geliſta dicit [verbum caro factum eſt.] Poſſet ali-
quis ītelligere ꝙ ſit ꝯuerſū ī carne: ⁊ nō ſint ī chri-
ſto due nature diſtincte: ſed vna tm̄ natura: ex hu-
mana ⁊ diuina cōmixta. Ideo euangeliſta hoc ex

Illud quod in aliq̄d cōuertitur nō manet ſcd̄m naturam. diſtinctum

cludēs ſubiūxit [⁊ habitauit in nobis.] i. in noſtra
natura: vt tñ in ſua maneret diſtinctum. Illud enī
quod in aliquid conuertitur non manet ab eo in-
quātum cōuertitur ſcd̄ꝫ naturā diſtinctā. Nō auteꝫ
ab aliquo non diſtinguitur non inhabitat illud: